

er jeg ikke taknemlig derfor. Jeg tror, at der er mange andre Ting, man vilde blive nødt til at tage under Overveielse, naar man skulde løse det Spørgsmaal. Saaledes er jeg ganske enig med den sidste Taler i, at Spørgsmaalet om Sagførernes Stilling nøie hører ind under den almindelige Retsreform, som vi absolut maa have frem. En Leilighedslov kan under mange Omstændigheder være meget god; men en Leilighedslov af denne Bestaafenhed, der fremkommer paa et Tidspunkt, hvor vi ikke vide Noget som helst om, hvorledes det gaar med Retsreformen, giver jeg ikke noget Synderligt for. At en hel Del Sagførere kunde ønske at faae denne Lov, tvivler jeg ikke om, thi de, der ere ved Fadet, holde naturligvis af, at der kommer saa faa Andre som muligt til Fadet. Man behøver her ikke fra Dyrenes Kredts at hente sine Exempler for, at de, der ere ved Fadet, ville skubbe de andre ud; det kan man træffe overalt i Menneskenes Verden. Hvis man f. Ex. vilde spørge Strædere eller Skomagere, Lærere eller en hvilken som helst anden Mand her i Landet, om der var for Mange eller for Faa af den Slags Mennesker, hvortil han hører, saa vilde de Allesammen sige: Jo, der er altfor Mange i vor Stilling, lad os endelig blive fri for Tilgang, vi faae altfor Mange, og de, vi faae, due ikke noget som helst. Hvis vi tage Skolelærerne f. Ex., af hvilke Mange maa gaa omkring og sedte og bøie Ondt for at faae et Embede, maa reise Landet rundt og tigge hist og her derfor, og man vilde spørge dem, om de ikke nok vilde have en Lov, som i nogle Aar forbød Folk at tage Skolelærereksamen, vilde de vist svare: Jo, det var en pægtig Indretning for os, der gaa og vente paa bedre Embede og halvt sulke ihjel; det ville vi rigtignok gjerne have. Jeg tror ikke, at der er Grund til at græde over, at Sagførerne her i Landet tjene for Lidt, eller at man derfor skulde lave en Lov, saaledes at der blev bedre Afgang for dem, der blive tilbage, til at tjene Mere. I min Erfaringskreds staar det saaledes, at det at blive Sagfører i Neglen er en temmelig rentabel Forretning. Hvis en Mand er nogenlunde paa sin Plads og et nogenlunde praktisk Menneske, betyder det i de allerfleste Tilfælde, at han er inde paa en Bane, der i Almindelighed i et ikke usforholdsmæssigt Antal Aar gjør ham til en nogenlunde velstaaende Mand. Da der nu ikke her er Tale om, at den Ene eller den Anden sulter ihjel, saaledes at man for at redde Menneskeliv skulde lave en Lov som denne, saa maatte det altsaa mere være Hæderligheden, vi skulde tage Sigte paa. Men der er det, at min Tro spigter noget

med Hensyn til Betimeligheden og Hensigtsmæssigheden af de Foranstaltninger, her ere truffene. Jeg tror, at om man saa forghlder Sagførerne, vilde der kunne findes Exemplarer mellem dem, som ere mindre hæderlige. Vi rose jo vore Embedsmænd her i Landet for deres overordentlige Hæderlighed, Paalidelighed og Nøiagtighed i alle Forhold, og der er jo dog Mange af dem, der, lige til de blive gamle Mænd, maa sidde med meget smaa Lønninger og suge paa Labben i høi Grad, og desuagtet ere de hæderlige, nøiagtige og paalidelige. Skulde vi saa ikke have den samme Tro til Sagførerne, at selv om de skulle maatte suge en Del paa Labben, fordi der er en 7—800 af dem, skulle de dog nok bevare deres Hæderlighed og Paalidelighed, naar ellers ikke Andet kom til? Ja, jeg har den gode Tro til den store Part af Sagførerne, at selv om de ikke skulde tjene mange Tusinde hvert Aar, ville de alligevel bevare Noget af deres Hæderlighed, Nøiagtighed og Paalidelighed. At lave en Lov som denne for de Enkelte, som kunne have Tilboielighed til at behandle Folks offentlige og private Sager mindre hæderligt — for man har jo Exemplar paa, at de ikke behandle Folks Sager saa hæderlig og fair, som man kunde ønske sig det — finder jeg ingen Grund til. Skulde man tage dette Spørgsmaal under Overveielse, mener jeg altsaa, det maa blive ved den samlede Overveielse af hele vor Retsreform, og hvis man da vil fra Statens Side gribe saaledes ind i Sagførervirksomheden, som man vil gjøre her ved denne Lov, maa jeg for mit Vedkommende forlange, at der samtidig kommer en Bestemmelse ind i den Retning, jeg har nævnt om gratis Retspleie for Uformuende her i Landet og den Slags Ting. Ellers interesserer jeg mig ikke for et Lovarbejde i denne Retning. Jeg tror, at det ligeoverfor den store, almindelige Befolkning vil gjøre meget mere Skade end Gavn, og lige overfor Sagførerstanden tror jeg ikke, at det paa nogen mulig Maade eller i mindste Maade vil bevirke det, man ønsker, saa jeg tror slet ikke heller, at vi for Sagførerstandens Skyld skulle hjælpe paa denne Maade. Jeg tror, at saaledes, som de ere stilledes efter den nuværende Lovgivning, ere de i alt Væsentligt stilledes saaledes, som de kunne være tjente med det. Med Hensyn til vor egen Benyttelse af Sagførerne mener jeg, at vi skulle nok i vore almindelige Forhold, jo mere Oplysningen stiger, lære at tage os i Aagt for de allerværste af de Misbrug, som gaa i Svang indenfor Sagførernes Kredts. Af Stade bliver man flog men sjældent rig, og man er ikke i alle Tilfælde bleven rig i